

№ 102.40-30
София, 13.07 1992 г.

СТАНОВИЩЕ

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Бх. № 102.40-30/1992 г.
Дата 14.07.1992 г.

по дело № 17/1992 г. на Конституционния съд
на Република България

Дело № 17/1992 г. на Конституционния съд на Република България е образувано по искане на 51 народни представители и е с предмет конституционосъобразността на чл. 24, ал. 1 от Закона за ловното стопанство. С определение от 25 юни 1992 г. Народното събрание е конституирано като заинтересувана страна по делото във връзка с което се представя настоящото становище.

Искането на инициаторите е да се констатира неконституционосъобразността на чл. 24, ал. 1 от Закона за ловното стопанство и с това да се открие правна възможност за упражняване на ловен спорт от по-широк кръг лица. Съгласно чл. 24, ал. 1 от Закона за ловното стопанство и чл. 14 от Правилника за прилагането му, право на ловуване по смисъла на чл. 23, ал. 1 от закона имат само членове на БЛРС. С тази разпоредба се създава един особен режим на законоустановена привилегия. Тя в известен смисъл противоречи на принципа на равенство в правата. Но едновременно с това следва да се разглежда и в контекста на конституционната свобода на сдружаване на гражданите. Чл. 44, ал. 1 на Конституцията дава право на гражданите свободно да се сдружават. Това право се ограничава само в изброените в ал. 2 случаи. Ако се допусне, че законът създава привилегии в полза на една организация като БЛРС, това означава, че се накърнява законното право на съществуване на други организации със същия предмет за задоволяване и защита на аналогични интереси на гражданите. Защото привилегията се отнася до същностен, фундаментален елемент от правосубектността и дейността на организацията, без която тя въобще не би могла да съществува.

В още по-голяма степен това се отнася и за дейностите, които се осъществяват на концесионна основа. Като се има предвид че горите с национално значение са обект на изключителна държавна собственост, то би следвало държавата да осигури условия и критерии за допускане и предоставяне на права върху тази своя собственост. А от друга страна ловуването в останалите имоти, които са частна собственост следва да се третира като производно на самото право на собственост в рамките разбира се на общите екологични и други норми в страната. Видно е, че съществуването на изключителни права на ловуване е неадекватно на юридическата реалност, ако не е оправдано с наличието на някакъв съвсем определен императивен публичен интерес. Но следва да се вземе предвид и че с отмяната на един само текст от закона, какъвто е чл. 24, ал. 1 се получава съществен юридически вакуум, който трудно може да бъде запълнен. Липсва позитивна правна уредба, което чувствително задълбочава проблема. Защото разглежданата материя е тясно свързана с други разпоредби на закона, които не са предмет на обсъждане в дело № 17/92, като например правото да се провеждат изпити, да се издават разрешителни, да се извършва контрол от страна на обществена организация и др.

Следователно изключителните права на ловуване на членовете на БЛРС в известен смисъл могат да се считат за мълчаливо прекратени, а чл. 24, ал. 1 от Закона за ловното стопанство може да бъде третиран като мълчаливо отменен по силата на непосредственото действие на Конституцията по отношение на заварените от нея закони: чл. 5, ал. 1 и 2 във връзка § 3, ал. 1 от Конституцията. Но същевременно проблемът трябва да се разглежда в своята цялост, като се вземе предвид и необходимостта от създаване на нова правна уредба на ловуването, да се установят пределите на правата и правните възможности, критерии за тяхната реализация, съответни процедури, взаимоотношения, възможности за правна защита. Ето защо е желателно вносителите да упражнят своето право на законодателна инициатива и да предложат съвременна обхватна правна уредба, която да запълни празнотите в законодателството, което несъмнено би допринесло за

88

избягване на излишни конфликти и би хармонизирало интересите в разглежданата сфера на дейност.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

СТЕФАН САВОВ